

Anonimizēta versija

Tulkojums

C-132/21 – 1

Lieta C-132/21

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2021. gada 3. marts

Iesniedzējtiesa:

Fővárosi Törvényszék (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa, Ungārija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 2. marts

Prasītājs:

BE

Atbildētāja:

Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (Datu aizsardzības un informācijas brīvības iestāde, Ungārija)

***Fővárosi Törvényszék* (Galvaspilsētas Budapeštas tiesa, Ungārija)**

Ieinteresētā persona, kas iestājas lietā atbildētājas prasījumu atbalstam:
Budapesti Elektromos Művek Zártkörűen Működő Részvénytársaság ([..]
Budapešta [..])

[*omissis*: valsts procesuālo tiesību jautājumi]

Pamatlietas priekšmets: administratīvi-tiesiska prasība par administratīvo lēmumu [..] datu aizsardzības jomā

Lēmums:

Iesniedzējtiesa lūdz Eiropas Savienības Tiesai sniegt prejudiciālu nolēmumu, lai interpretētu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un

šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK, 51. panta 1. punktu, 52. panta 1. punktu, 77. panta 1. punktu un 79. panta 1. punktu, kā arī Pamattiesību hartas 47. pantu, lasot to kopsakarā ar iepriekš minētajām normām.

Iesniedzējtiesa uzdod Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

1. **Vai [Regulas 2016/679] 77. panta 1. punkts un 79. panta 1. punkts ir interpretējami tādējādi, ka administratīvie tiesību aizsardzības līdzekļi, kas ir noteikti 77. pantā, ir instruments publisko tiesību īstenošanai, savukārt 79. pantā paredzētā prasība tiesā ir instruments privāto tiesību īstenošanai? Apstiprinošas atbildes gadījumā – vai ir secināms, ka uzraudzības iestādei, kurai ir jāizskata administratīvie tiesību aizsardzības līdzekļi, ir prioritāra kompetence noteikt, vai ir noticis pārkāpums?**
2. **Vai - gadījumā, ja datu subjekts, kurš uzskata, ka viņa personas datu apstrāde ir notikusi pretrunā Regulai 2016/679, vienlaikus izmanto gan tiesības iesniegt sūdzību saskaņā ar minētās regulas 77. panta 1. punktu, gan tiesības īstenot savu tiesību aizsardzību tiesā saskaņā ar šīs pašas regulas 79. panta 1. punktu - ir jāuzskata, ka ar Pamattiesību hartas 47. pantu saderīga interpretācija nozīmē:**
  - a) **ka uzraudzības iestādei un tiesai pārkāpuma esamība ir jāizvērtē katrai atsevišķi, un tādējādi tās var pat izdarīt atšķirīgus secinājumus; vai arī**
  - b) **ka jautājumā par pārkāpuma izdarīšanas konstatējumu uzraudzības iestādes lēmums ir prioritārs, ņemot vērā Regulas 2016/679 51. panta 1. punktā noteiktās tiesības un šīs pašas regulas 58. panta 2. punkta b) un d) apakšpunktā piešķirtās pilnvaras?**
3. **Vai Regulas 2016/679 51. panta 1. punktā un 52. panta 1. punktā garantētā uzraudzības iestādes neatkarība, proti, ka minētā iestāde, izskatot un izspriežot lietu 77. pantā paredzētajā sūdzības procedūrā, ir neatkarīga no tā, ko spriedumā, kas stājas likumīgā spēkā, nospriež tiesa, kurai lieta ir piekritīga saskaņā ar 79. pantu, tādējādi, ka par to pašu apgalvoto pārkāpumu tā var pieņemt pat atšķirīgu lēmumu?**

[*omissis*: valsts procesuālo tiesību jautājumi]

Pamatojums

- 1 Šī administratīvā tiesa, kas izskata strīdu datu aizsardzības jomā, lūdz Eiropas Savienības Tiesai (turpmāk tekstā – “Tiesa”) saskaņā ar LESD 267. pantu sniegt noteiktu Savienības tiesību normu interpretāciju, kas ir nepieciešama pamatlīetas izspriešanai.

2

Anonimizēta versija

Tiesvedības priekšmets un attiecīgie fakti

- 2 Prasītājs kā lietā iestājušās akciju sabiedrības (turpmāk tekstā – “pārzine”) akcionārs piedalījās 2019. gada 26. aprīlī rīkotajā minētās sabiedrības akcionāru kopsapulcē, kuras gaitā viņš vairākkārt uzdeva jautājumus valdes locekļiem un citiem kopsapulces dalībniekiem. Pēc tam prasītājs pieprasīja pārzinei iesniegt viņam kā viņa personas datus skaņu ierakstu, kas bija veikts kopsapulces laikā. Pārzine šo lūgumu izpildīja, bet iesniedza prasītājam tikai tos [ieraksta] fragmentus, kuri ietvēra viņa balsi, bet ne tos fragmentus, kas ietvēra citu personu runāto. Prasītājs iesniedza sūdzību atbildētājam kā uzraudzības iestādei, lūdzot tai, pirmkārt, atzīt, ka pārzine bija rīkojusies nelikumīgi, pārkāpjot Regulu 2016/679, jo neiesniedza akcionāru kopsapulces skaņu ierakstu, –kurā būtu ietvertas arī atbildes uz viņa jautājumiem–, un, otrkārt, noteikt pārzinei par pienākumu iesniegt minēto skaņu ierakstu. Atbildētāja atzina, ka nav noticis pārkāpums un ar 2019. gada 29. novembra lēmumu [...] noraidīja prasītāja sūdzību.
- 3 Prasītājs cēla administratīvi-tiesisko prasību iesniedzējtiesas izskatāmajā pamatlietā, lūdzot šo atbildētājas lēmumu grozīt vai pakārtoti - to atcelt. Atbildētāja nemaina savu minētajā lēmumā izteikto viedokli un lūdz noraidīt administratīvi-tiesisko prasību.
- 4 Līdztekus prasītājs cēla prasību civillietu tiesā, izmantojot savas tiesības saskaņā ar Regulas 2016/679 79. pantu. Civillietu tiesa, kas izskatīja lietu otrajā instancē, ar likumīgā spēkā stājušos spriedumu atzina, ka pārzine bija pārkāpusi prasītāja tiesības piekļūt viņa personas datiem, jo nebija viņam iesniegusi viņa lūgtos tos akcionāru kopsapulces skaņu ieraksta fragmentus, kas ietvēra atbildes uz viņa jautājumiem. Tāpēc minētā tiesa uzlika pārzinei pienākumu iesniegt prasītājam attiecīgos fragmentus. Prasītājs lūdza administratīvajā tiesvedībā ņemt vērā to, kas ir noteikts civillietu tiesas spriedumā.

Iemesli, kādēļ tiek iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, un pušu argumenti

- 5 Pamatojoties uz civillietu tiesas likumīgā spēkā stājušos lēmumu, atbildētāja administratīvajā tiesvedībā ierosināja iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, uzskatot, ka uzraudzības iestādei un civillietu tiesai ir paralēla kompetence. Iesniedzējtiesa piekrīt šīm šaubām un uzskata, ka strīda izšķiršanai ir nepieciešams norobežot paralēlās kompetences, tādēļ ir nepieciešama Tiesas sniegta juridiska interpretācija.
- 6 Atbildētāja uzskata, ka no Regulas 2016/679 57. panta 1. punkta a) apakšpunkta ir secināms, ka uzraudzības iestādei ir prioritāra kompetence uzraudzīt minētās regulas pareizu piemērošanu un tā ir personas datu aizsardzības prioritārais garants publisko tiesību jomā. Tomēr ne Regulā 2016/679, ne valsts procesuālo tiesību normās nav noteikts, kā administratīvo iestāžu kompetence mijiedarbojas ar tiesiskās aizsardzības sekundāro līmeni nodrošinošo civillietu tiesu kompetenci; un šis apstāklis rada būtisku tiesiskās drošības problēmu. Atbildētāja apgalvo, ka

tā kā valsts procesuālo tiesību normu īpatnību dēļ uzraudzības iestāde nevarēja piedalīties šajā lietā rīkotajā civilprocesuālajā tiesvedībā pat ne kā ieinteresētā persona, tai nebija iespējams aizstāvēt savu viedokli. Tā apgalvo, ka šajā lietā notikušais nav kāds savrups gadījums un ka tai ir zināmas vairākas šāda veida tiesvedības, kurās, pamatojoties uz tādu pašu pārkāpumu, datu subjekts ir cēlis prasības līdztekus gan administratīvā kārtā, gan civilprocesuālā kārtībā.

- 7 Prasītājs uzskata, ka gan valsts tiesiskais regulējums, gan Regula 2016/679 piešķir datu subjektiem iespēju izmantot savas tiesības pret pārziņiem arī civillietu tiesās. Civillietu tiesām noteikti ir kompetence pārbaudīt pārkāpumus datu aizsardzības jomā un noteikt pienākumu atlīdzināt nemateriālo kaitējumu. Prasītājs uzskata, ka tiesai, kas izskata lietu datu aizsardzības jomā, uzraudzības iestādes lēmums nekādā ziņā nav saistošs.

Atbilstošās tiesību normas

- 8 Eiropas Savienības tiesiskais regulējums

Regula 2016/679:

51. panta 1. punkts

52. panta 1. punkts

57. panta 1. punkta a) un f) apakšpunkts

58. panta 2. punkta b) un d) apakšpunkts

77. panta 1. punkts

78. panta 1. punkts

79. panta 1. punkts

82. panta 6. punkts

Pamattiesību harta: 47. pants

- 9 Valsts tiesiskais regulējums

Az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (2011. gada Likuma Nr. CXII par tiesībām uz pašnoteikšanos informācijas jomā un informācijas brīvību; turpmāk tekstā – “Informācijas likums”)

22. pants

Izmantojot savas tiesības, datu subjekts saskaņā ar VI nodaļu drīkst:

- a) lūgt [Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (Datu aizsardzības un informācijas brīvības iestāde; turpmāk tekstā – “Iestāde”)] uzsākt izmeklēšanu par pārziņa veikta pasākuma likumīgumu gadījumā, ja tas ir ierobežojis datu subjekta 14. pantā noteikto tiesību īstenošanu vai ja tas ir noraidījis datu subjekta pieprasījumu, ar kuru datus subjekts vēlējas īstenot savas tiesības, kā arī
- b) lūgt Iestādei administratīvā kārtā izskatīt lietu, ja datu subjekts uzskata, ka, apstrādājot viņa personas datus, pārzinis vai attiecīgajā gadījumā tā pilnvarota persona vai apstrādātājs, kas rīkojas atbilstoši tā norādēm, ir pārkāpis [dalībvalsts] tiesiskajā regulējumā vai saistošā Eiropas Savienības tiesību aktā esošos noteikumus par personas datu apstrādi.

23. pants

1. Datu subjekts var celt prasību tiesā pret pārzini vai pret apstrādātāju –par apstrādes darbībām, kas ietilpst tā darbības jomā– gadījumā, ja tas uzskata, ka, apstrādājot viņa personas datus, pārzinis vai attiecīgajā gadījumā tā pilnvarota persona vai apstrādātājs, kas rīkojas atbilstoši tā norādēm, ir pārkāpis [dalībvalsts] tiesiskajā regulējumā vai saistošā Eiropas Savienības tiesību aktā esošos noteikumus par personas datu apstrādi.

[..]

4. Tiesvedībā var piedalīties arī personas, kas citādi nevar būt lietas dalībnieki. Iestāde var iestāties tiesvedībā datu subjekta prasījumu atbalstam.

5. Ja tiesa apmierina prasību, tā konstatē pārkāpuma esamību un uzdod pārzinim vai attiecīgajā gadījumā apstrādātājam:

- a) izbeigt nelikumīgo apstrādes darbību,
- b) nodrošināt, ka datu apstrāde atkal ir likumīga un/vai
- c) veikt precīzi noteiktas darbības, lai nodrošinātu datu subjekta tiesību īstenošanu,

un vajadzības gadījumā vienlaikus lemj par prasībām par materiālā un nemateriālā kaitējuma atlīdzināšanu.

[omissis: norādes par gadījumiem, kad iepriekšējā punktā minētais spriedums ir jāpublicē]

38. pants

1. Iestāde ir neatkarīga valsts pārvaldes struktūra.
2. Iestādes uzdevums ir pārraudzīt un sekmēt tādu tiesību piemērošanu, kas attiecas uz personas datu aizsardzības jomu un piekļuvi vispārējo interešu datiem

vai datiem, kuri ir publiski pieejami vispārējo interešu dēļ, kā arī sekmēt personas datu brīvu apriti Eiropas Savienībā.

2.a Iestāde saskaņā ar Regulas 2016/679 un šā likuma noteikumiem īsteno uzdevumus un pilnvaras, kas minētajā regulā ir piešķirtas uzraudzības iestādei un kas attiecas uz Ungārijas jurisdikcijā esošajiem tiesību subjektiem.

3. Šā panta 2. un 2.a punktā uzticēto uzdevumu jomā un saskaņā ar šā likuma noteikumiem Iestāde veic konkrēti šādus uzdevumus:

- a) veic izmeklēšanas gan uz sūdzības pamata, gan pēc savas ierosmes;
- b) administratīvā kārtā izskata datu aizsardzības lietu gan pēc datu subjekta pieteikuma, gan pēc savas ierosmes;

[*omissis*: uzdevumi, kuriem šajā lietas nav nozīmes]

- e) vajadzības gadījumā iestājas tiesvedībās, kuras ir uzsākušas trešās personas.

[*omissis*: uzdevumi, kuriem šajā lietas nav nozīmes]

- h) veic citus uzdevumus, kas ir noteikti dalībvalstīs esošajām uzraudzības iestādēm ar saistošu Eiropas Savienības tiesību aktu, konkrēti, ar Regulu 2016/679 un Direktīvu (ES) 2016/680, kā arī uzdevumus, kas ir noteikti likumā.

[..]

5. Iestāde ir neatkarīga un ir pakļauta tikai likumam, tā nevar saņemt nekādus norādījumus savas kompetences jomā un savu uzdevumu pilda pilnīgi autonomi attiecībā pret citām struktūrām, neesot pakļautai nekādai ietekmei. Iestādes uzdevumus var noteikt tikai ar likumu.

A bíróságok szervezetről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (2011. gada Likums CLXI par tiesu darba kārtību un organizēšanu; turpmāk tekstā – “Likums par tiesu organizāciju”)

6. pants

Tiesu nolēmumi ir vispārsaistoši pat tad, ja tiesa atzīst, ka lieta ir vai nav tai piekritīga.

Prejudiciālo jautājumu uzdošanas pamatojuma izklāsts

- 10 Tiesa vēl nav interpretējusi Regulas 2016/679 77. un 79. pantu no tajos paredzēto kompetenču noteikšanas viedokļa. Minētajos pantos attiecīgo tiesību subjektu labā ir noteiktas līdztekus īstenojamas tiesības, bet šo tiesību paralēla izmantošana var radīt šaubas par tiesisko drošību, kā tas ir noticis pamatlietā. Tā kā saskaņā ar

valsts procesuālajām tiesību normām uzraudzības iestādes lēmumi nav saistoši civillietu tiesām, nav izslēdzams, ka civillietu tiesa pieņemtu nolēmumu, kas ir pretējs uzraudzības iestādes lēmumam par tiem pašiem faktiskajiem apstākļiem.

- 11 Iesniedzējtiesa ir administratīvā tiesa, kas darbojas saskaņā ar Regulas 2016/679 78. pantā piešķirto kompetenci, lai veiktu kontroli pār uzraudzības iestādes lēmumu. Uzraudzības iestādes kompetence nosaka arī administratīvās iesniedzējtiesas kompetenci, jo administratīvā tiesa var veikt tikai likumīguma pārbaudi attiecībā uz tiesību jautājumiem, kas ietilpst uzraudzības iestādes kompetences jomā. Pamatlietā iesniedzējtiesai ir pienākums veikt kontroli pār uzraudzības iestādes lēmumu par Regulas 2016/679 pārkāpumu, ņemot vērā apstākli, ka civillietu tiesa, rīkojoties saskaņā ar kompetenci, kas ir paredzēta šīs regulas 79. pantā, jau ir pasludinājusi likumīgā spēkā stājušos spriedumu par to pašu tiesību jautājumu. Civillietu tiesas spriedumam nav *res judicata* spēka pamatlietā, jo tiesvedības puses nav tās pašas. Lai gan prasītājs gan civilprocesā, gan pamatlietā ir apstrādāto datu subjekts, atbildētāja civilprocesā bija pārzine, bet atbildētāja pamatlietā ir uzraudzības iestāde, kuras prasījumu atbalstam lietā ir iestājusies pārzine kā ieinteresētā persona. Saskaņā ar Informācijas likuma 23. panta 4. punktu uzraudzības iestāde var piedalīties civilprocesā tikai skartā tiesību subjekta prasījumu atbalstam. Tomēr šajā lietā uzraudzības iestāde piekrit nevis prasītāja viedoklim, bet gan pārzines viedoklim, tādējādi netika izpildīti nosacījumi, lai tā varētu piedalīties civilprocesā.
- 12 Nenoliedzami, ka iesniedzējtiesai ir jāpārbauda tie paši fakti un tā paša pārkāpuma izdarīšana –interpretējot to pašu Eiropas Savienības un valsts tiesisko regulējumu– par kuriem civillietu tiesa jau ir pasludinājusi likumīgā spēkā stājušos spriedumu. Saskaņā ar valsts procesuālo regulējumu, pat ja civillietu tiesas spriedums nav saistošs administratīvajai tiesai, administratīvā tiesa nevar ņemt vērā vispārējo tiesiskās drošības principu, saskaņā ar kuru tiesu spriedumi ir saistoši visiem (Likuma par tiesu organizāciju 6. pants).
- 13 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Regulas 2016/679 77. un 79. pantā paredzēto tiesiskās aizsardzības līdzekļu mērķis nevar būt līdztekus pastāvošas kompetences esamība to pašu faktisko apstākļu un tā paša pārkāpuma pārbaudei, tādēļ ir nepieciešams, lai Tiesa tās norobežo. Pretējā gadījumā varētu tikt pasludināti spriedumi ar pretrunīgu saturu, un tas savukārt nopietni skartu tiesisko drošību gan no pārzina, gan apstrādāto datu subjekta skatpunkta.
- 14 Iesniedzējtiesa ierosina tādu iespējamu interpretāciju, kas ir līdzīga konkurences tiesību jomā pieņemtajai, proti, ka ir gluži iespējams nodalīt publisko tiesību īstenošanu no privāto tiesību īstenošanas, nepārkāpjot ne kompetences, ne iesaistīto personu tiesības. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/104/ES (2014. gada 26. novembris) par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem 9. panta 1. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis nodrošina, ka valsts konkurences iestādes vai pārsūdzības tiesas galīgajā nolēmumā konstatētais konkurences tiesību pārkāpums

tiek uzskatīts par neapstrīdami pierādītu attiecībā uz zaudējumu atlīdzināšanas prasību. Iesniedzējtiesa norāda uz abu šo normatīvo regulējumu paralēlismu, ņemot vērā to, ka Regulas 2016/679 82. panta 6. punkts, kurā ir noteikts par tiesību saņemt kompensāciju īstenošanu, ir tieša atsauce uz 79. pantā paredzēto tiesvedības kārtību –kas Ungārijas tiesību sistēmā ir civillietu tiesas kompetence–, savukārt uzraudzība pār šajā pašā regulā noteikto pienākumu izpildi vispārīgi ir uzraudzības iestādes kompetencē.

- 15 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Regulas 2016/679 77. pantā paredzētais tiesību aizsardzības līdzeklis ir instruments publisko tiesību īstenošanai –lai arī šī procedūra tiek uzsākta ar datu subjekta sūdzību/pieteikumu–, savukārt ar 79. pantā paredzēto prasību tiesā tiek īstenotas privātās tiesības. Iesniedzējtiesa uzskata, ka attiecīgā fiziskā persona pēc savas izvēles var īstenot jebkuru no abiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, nevienam no tiem neesot par iemeslu otra izslēgšanai. Tiesa tās 2017. gada 27. septembra spriedumā *Puškár* (C-73/16, EU:C:2017:725) (turpmāk tekstā – “spriedums *Puškár*”) atzina, ka “Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neaizliedz tādu valsts tiesisko regulējumu, ar kuru tādas personas prasības tiesā, kura apgalvo, ka ir pārkāptas tās ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvu 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti garantētās tiesības uz personas datu aizsardzību, īstenošana ir pakļauta nosacījumam par pieejamo administratīvās tiesiskās aizsardzības līdzekļu iepriekšēju izsmelšanu, ar nosacījumu, ka šo aizsardzības līdzekļu izmantošanas konkrētā kārtība nesamērīgi neietekmē šajā tiesību normā paredzētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā” (spriedums *Puškár*, rezolūtvās daļas 1. punkts). Minētajā spriedumā Tiesa atzina, ka iepriekšēja lietas izskatīšana administratīvā kārtībā ir līdzeklis, ar ko sasniegt tādas leģitīmus vispārējo interešu mērķus kā tiesu atslogošana no strīdiem, kas var tikt atrisināti pašā attiecīgajā administratīvajā iestādē, kā arī palielināt tiesvedību tiesā efektivitāti attiecībā uz strīdiem, kuros, lai gan jau ir tikusi iesniegta sūdzība, tiek celta prasība tiesā (spriedums *Puškár*, 67. punkts).
- 16 Pamatlietā – atšķirībā no sprieduma *Puškár* faktiskajiem apstākļiem – valsts tiesiskais regulējums iespēju celt prasību tiesā nepakārto nosacījumam, ka iepriekš jābūt izsmeltiem pieejamajiem līdzekļiem tiesību aizsardzībai administratīvā kārtībā. Juridiskās interpretācijas jautājums, kas ir rodas pamatlietā, izriet tieši no apstākļa, ka tiesību aizsardzības līdzekļiem, kas tiek īstenoti līdztekus, var būt atšķirīgi rezultāti. Gadījumā, kad viena un tā pati fiziskā persona attiecībā uz vienu un to pašu pārkāpumu līdztekus uzsāk izmantot abus tiesību aizsardzības līdzekļus, noteikt, kurai no šīm instancēm ir prioritāra kompetence konstatēt pārkāpuma esamību var tad, ja uzraudzības iestādes kompetence –kopā ar administratīvo tiesu kompetenci, kurām saskaņā ar Regulas 2016/679 78. pantu ir jāizspriež prasības tiesā, kas tiek celtas par administratīvajiem lēmumiem,– ir jānodala no kompetences, ar kuru ir apveltītas civillietu tiesas, kurām saskaņā ar [regulas] 79. pantu ir jāizskata privāto tiesību prasības. Atbilstoši spriedumā *Puškár* rodamajām atziņām tiesvedību efektivitātes palielināšana ir leģitīms

vispārējo interešu mērķis, kas, pēc iesniedzējtiesas domām, ir jāsasniedz visās dalībvalstīs neatkarīgi no valstu procesuālo tiesību normu atšķirībām.

- 17 Kompetenču paralēlisms vertikālajā plaknē arī ir problemātisks, jo Regulas 2016/679 117. apsvērumā izklāstītais mērķis –proti, tādu uzraudzības iestāžu izveide dalībvalstīs, kuras ir pilnvarotas veikt savus uzdevumus un pildīt savas pilnvaras pilnīgi neatkarīgi, ir būtiska sastāvdaļa fizisku personu aizsardzībā attiecībā uz viņu personas datu apstrādi–, kura īstenošana dalībvalstīm ir obligāti jānodrošina saskaņā ar minētās regulas 51. panta 1. punktu, būtu daļēji apdraudēts gadījumā, ja tiesvedība notiktu pirms administratīvā tiesību aizsardzības līdzekļa. Situācijā, kad tiek atļauts līdztekus gan iesniegt administratīvo sūdzību, gan celt prasību tiesā - ja vispirms tiktu pasludināts likumīgā spēkā stājies tiesas spriedums, tas būtu saistošs uzraudzības iestādei, izlemjot sūdzību, kas ir iesniegta par tiem pašiem faktiem. Tādējādi šajā situācijā tiek ierobežota uzraudzības iestādes kompetence, kas ir paredzēta Regulas 2016/679 58. pantā.
- 18 Izskatīšanā esošajā lietā *Facebook Ireland u.c.* (C-645/19) ģenerālvokāts M. Bobeks [*M. Bobek*] savu secinājumu, kas sniegti 2021. gada 13. janvārī (turpmāk tekstā – “ģenerālvokāta secinājumi lietā *Facebook*”) 95.-97. punktā uzskata, ka fizisko personu augstam aizsardzības līmenim ir nepieciešams, lai tiktu nodrošināta konsekvence. Iesniedzējtiesa uzskata, ka Pamattiesību hartas 47. pants prasa ne tikai konsekvenci horizontālā plaknē –darbojoties konsekvences mehānismam starp uzraudzības iestādēm–, bet gan arī vertikālā plaknē, proti, attiecībās starp administratīvajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem un prasībām tiesā. Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas ir paredzētas Pamattiesību hartas 47. pantā, var nodrošināt tikai īstenojot tiesisko drošību, proti, ja neatkarīgas iestādes, kuru kompetencē ir izskatīt attiecīgos tiesību aizsardzības līdzekļus, tiesības piemēro konsekventi. Konsekvences interesēs ir nepieciešams noteikt prioritāti starp tiesību aizsardzības līdzekļiem, kurus fiziskās personas var īstenot līdztekus. To var panākt tikai Regulas 2016/679 interpretēšanas ceļā, ņemot vērā to, ka gan uzraudzības iestāde, gan tiesas savas attiecīgās kompetences robežās ir neatkarīgas nolēmumu pieņemšanā.
- 19 Iesniedzējtiesā notiekošajā tiesvedībā par administratīvo prasību, kas saskaņā ar Regulas 2016/679 78. pantu celta par uzraudzības iestādes lēmumu, jautājums par līdztekus esošām kompetencēm ir radies horizontālā plaknē starp administratīvo tiesu un civillietu tiesu. Tiktāl, ciktāl nebūtu iespējams norobežot šīs kompetences un ciktāl tā pati persona par to pašu apgalvoto pārkāpumu uzsāktu administratīvo procesu, kas ir paredzēts Regulas 2016/679 77. pantā, un tiesvedību, kas ir paredzēta 79. pantā, ģenerālvokāta secinājumu lietā *Facebook*” 171. punktā izklāstītā problēma rastos arī attiecībā uz administratīvās tiesas un civillietu tiesas kompetenci. Proti, starp administratīvo tiesu, kas veic uzraudzības iestādes [lēmumu] kontroli, –īstenojot kompetenci, ko tai piešķir 78. pants–, un civillietu tiesu, kas rīkojas saskaņā ar 79. pantu, varētu tikt uzsāktas “sacensīb[as] par to], kura pirmā pasludinās nolēmumu”. Tādējādi tiesvedības, kas pirmā noslēdzas ar likumīgā spēkā stājušos spriedumu, [tiesa] būtu tā, kam patiešām būtu kompetence

izspriest, vai konkrētajā gadījumā datu apstrāde tika veikta likumīgi vai nelikumīgi.

- 20 Iesniedzējtiesa piekrīt uzraudzības iestādes apgalvojumam, ka tiesības, kas ir piešķirtas ar Regulas 2016/679 51. panta 1. punktu, kā arī uzdevumi un pilnvaras, kas ir paredzēti 57. panta 1. punkta a) un f) apakšpunktā un 58. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktā, piešķir uzraudzības iestādei prioritāru kompetenci šajā regulā noteikto pienākumu izpildes izmeklēšanai un uzraudzībai. Tādēļ iesniedzējtiesa ierosina Tiesai apstiprināt interpretāciju, saskaņā ar kuru gadījumā, ja par vienu un to pašu pārkāpumu uzraudzības iestāde izskata vai ir izskatījusi sūdzību, minētās iestādes nolēmums šajā lietā, –kā arī šo nolēmumu pārbaudošās administratīvās tiesas nolēmums,– būtu prioritāri pārkāpuma esamības noteikšanai, un minētajos gan iestādē, gan tiesā notiekošajos administratīvajos procesos nebūtu saistoši nolēmumi, ko pieņem civillietu tiesas saskaņā ar Regulas 2016/679 79. pantu.
- 21 Šīs lietas izspriešanai ir nepieciešams, lai attiecībā uz pārkāpuma esamības konstatāciju tiktu norobežotas kompetences, ar kurām ir apveltītas attiecīgi uzraudzības iestāde, administratīvā tiesa, kas veic kontroli pār šīs iestādes nolēmumu, un civillietu tiesa, kas darbojas saskaņā ar Regulas 2016/679 79. pantu. Tālab ir jāņem vērā, ka gadījumā, ja netiktu atzīts uzraudzības iestādes kompetences prioritārumš, iesniedzējtiesai, ņemot vērā tiesiskās drošības principu, būtu jāuzskata par saistošu tas, ko ar likumīgu spēku apveltītā spriedumā ir nospriedusi civillietu tiesa, un tā nevarētu pati izvērtēt, vai ir likumīgs administratīvais nolēmums jautājumā par pārkāpuma esamību; savukārt šis apstāklis faktiski nozīmētu atņemt saturu Regulas 2016/679 78. pantā paredzētajai kompetencei.
- 22 No otras puses, tagadējās situācijas saglabāšana radītu vispārēju tiesisko nedrošību, jo hronoloģiskā secība noteiktu, kurš no spriedumiem, kurus pasludinājusi administratīvā tiesa un civillietu tiesa, ir saistošs pārējiem tiesvedības procesiem, kas vēl nav pabeigti.

[omissis: valsts procesuālo tiesību jautājumi]

Budapeštā, 2021. gada 2. martā.

[omissis: paraksti]